

*Niekas nemato į vandenį įkritusio akmens.
Lėtai didėjantys ratilai skleidžia žinią.*

Arthur Feldmann

Prologas

Maži ploni pirštukai slydo šiurkščiu popieriumi. Sustoję ir stryktelėjo atgal į pirmą eilutę. Priešais akis — matematikos uždavinys. Apimtas nevilties, jis giliai atsiduso. Galvoje užė. Atrodė, sprendimas beveik ranka pasiekiamas. Staiga ant stalo sumirksėjo lempa. Užteko nedidelio trikdžio, ir visos mintys išsisklaidė. Maudė skrandį. Kankino alkis bei troškulys. Jei veikia neišspręs uždavinio, bus tik blogiau. Jis užsimerkė ir pabandė susikaupti.

Nevalingai krūptelėjo, prie kambario durų sugirgždėjus senoms grindims.

— Dar dvi minutės, — pro durų plyšį pasigirdo senelio balsas.

Jis net nežvilgtelėjo į tą pusę. Užmerktomis akimis dar kartą perbraukė pirštais per popieriaus lapą. Jei šiandien nepavyks, iki ryto negaus nei valgyti, nei gerti.

Trinktelėjo durys, ir jis su palengvėjimu atsikvėpė.

Dar sykį patikrino skaičių stulpelį, kuris buvo ne kas kita, kaip dar viena jo senelio niekšybė. Šis kasdien pateikdavo po kelias bemaž neįveikiamas užduotis. Mėgavosi matydamas anūką kenčiant. Jei nepavykdavo išspręsti, berniukas sulaukdavo niekinimo ir bausmės. Jis turėjo tapti kažkuo geresniu, o ne nevykėliu kaip tėvas. Senelis niekada neatleis vadelių. Arba mažasis išspręsdavo lygtis ir atsakydavo į klausimus, arba badaudavo. *Nedirbsi — nevalgysi*. Globėjas kartojo, kad vaiko likimas — tik jo paties rankose. Ir tik jis nuspręsdavo, kas nutiks vėliau.

— Penkiskart du, minus dvidešimt septyni, padalinti iš trijų, — garsiai perskaitė berniukas.

Lūpos drebėjo tariant kiekvieną žodį. Jis nutilo, nes antroji uždavinio dalis buvo sudėtingesnė. Pagalvojo ir suskaičiavo. Dvejodamas užrašė rezultatai ir ėmėsi kitos užduoties, kuri atrodė dar sunkesnė. Ten buvo šaknys bei procentai. Skaičiuotuvu naudotis negalėjo. Galva tiesiog liepsnojo. Jis karštligiškai skaičiavo. Kol galiausiai sugalvojo sprendimą, prikeverzojo visą puslapį. Pašoko, bet tuoj pat atsisėdo. Geriau dar sykį atidžiai patikrinti atsakymus. Senelis nekentė klaidų, už jas bausdavo. Vargu, ar vaikas ko nors bijojo dar labiau.

Jis švelniai persibraukė per kairę ranką. Skaudėjo net nuo menkiausio prisilietimo. Vakar nesisekė. Šiandien skrandis urzgė taip garsiai, kad berniukas tiesiog privalėjo išglaudyti visus uždavinius. Buvo vasaros atostogos, todėl negalėjo paprašyti maisto mokykloje. O ten visada ko nors nubirdavo. Bet, visą dieną prižiūrint seneliui, neliko nė menkiausios galimybės kur nors išsikaulyti valgio. Nors jautėsi neįtikėtinai silpnai, vien mintys apie maistą ir gėrimą suteikė jėgų. Dar kartą viską suskaičiavo. Atrodo, sprendimai sutapo. Vėl atsistojo ir pirštų galiukais prisėlino prie durų. Tyliai šias pravėręs klausėsi, kas vyksta laiptinėje. Senelio nesigirdėjo.

Laiptais nusileido į pirmą aukštą. Nors mažasis buvo nedidelio svorio, sutręšę seno namo laiptai girgždėjo su kiekvienu žingsniu. Jis laikėsi prie pat krašto, kur medinės pakopos linko ne taip stipriai kaip centre. Iš virtuvės sklido keptos mėsos kvapas. Žengdamas paskutinius žingsnius, vaikas atsargiai žvilgtelėjo į svetainę. Senelis sėdėjo fotelyje ir pakreipęs galvą į šoną knarkė. Apsisukęs jis nusliūkino

į virtuvę. Orkaitė buvo įjungta, nuo jos sklido viliojantis aromatas. Atsiklaupęs prie orkaitės stiklo pajuto, kaip akimirksniu burnoje ėmė kauptis seilės. Godžiai apsilaižė lūpas. Jam vylingai šypsojosi jautienos kepsnys su žirneliais bei bulvėmis. Ilgesingai atsidusęs, berniukas pažvelgė į lapą su užduotimis. Ten buvo užrašytas sprendimas iš keturių skaitmenų. Jis pastvėrė pakabinamąją spyną, grandinėle prirakinantą prie orkaitės durų. Jei keturi skaitmenys teisingi, spyna atsirakins. Nervingai pasuko smulkius ratukus, kol skaičiai atitiko jo sprendimą. Laukė spyną atrakinančio spragtelėjimo, bet buvo tylu. Karštligiškai pasuko skaitmenis atvirkštine tvarka.

Vėl nieko.

Pataisė paskutinį skaitmenį. Galbūt suklydo vienu ar dviem skaičiais.

Nieko.

Širdis daužėsi, lyg nubėgus sprintą. Jis beviltiškai įtraukė į plaučius gardaus kvapo. Galiausiai įpykęs truktelėjo prakeiktą spyną. Grandinė garsiai trinktelėjo į orkaitės stiklą. Išsigandęs apsižvalgė. Pirmiausia išvydo didžiules šlepetes. Akimis keliavo aukštyn: storomis kojomis, tamsiomis dėmėtomis kelnėmis iki stambaus pilvo, išvirtusio virš diržo.

— Ir vėl nepavyko, mažasis tuščiagalvi? — sušnypštė senelis, prisispaudęs taip arti, kad galėjai matyti kiekvieną jo veido porą.

Anūkas tylėjo nudūręs žvilgsnį. Iš baimės džiūvo gerklė. Ką jis turėjo pasakyti? Kad be skaičiuotuvo sunku skaičiuoti? O gal turėtų paprašyti daugiau laiko? Atsakymas vis tiek būtų buvęs tas pats. Beviltiška. Vaikas prasiveržė pro storulį ir nuskubėjo link virtuvės durų.

— Judinkis. Keliauk į savo kambarį! — suriko senis ir nusekė laiptais į viršų.

Berniukas bėgo iš visų jėgų. Šmurkštelėjo į kambarį. Pritūpęs ant grindų prie lovos, užsidengė galvą rankomis. Jautėsi it medžiojamas žvėris. Žinojo, kas dabar bus, ir drebėdamas užsimerkė. Dar spėjo pamatyti, kad jo dešinioji ranka aukščiau. Kairiosios reikia rašymui, todėl nesvarbu, kas nutiks kitai. Pajuto diržo kirtį. Iš skausmo net nustojo kvėpuoti. Stipriai dantimis sukando apatinę lūpą. Sugirgždėjo žandikaulis. Diržas vėl sušvilpė ore ir kirto per petį. Nervus nudegino nepakeliamas skausmas. Toks stiprus, kad vaikas net negalėjo šaukti. Diržas nesustodamas talžė kūną, kol jis nieko nebejautė, o sąmonei aptemus priešais akis ėmė šokinėti ryškūs blyksniai.

1

Julija Švarc sėdėjo naujajame darbo kabinete, nervingai vartydama per kelias pastarąsias dienas susikaupusių dokumentų šūsnį. Ankstesnis viršininkas Manfredas Holštenas tikrai nepersistengė. Administracinis darbas — naujos Teismo medicinos instituto vadovės pareigos — buvo įvairiapusiškas ir, visų pirma, didelės apimties. Julija atsidususi nustūmė popierius į šalį. Neturėjo nė menkiausio noro perskaityti bent vieną puslapį. Nekentė tokio erzinančio popierizmo. Atrodė, kad šitoje klinikoje kiekvienai procedūrai, nepaisant to, ar ši svarbi, ar ne, egzistavo atskira dokumento forma. Švarc akimirką jau gailėjosi perėmusi vairą iš Holšteno. Kaip jis tai ištvėrė? Ji jau pasiilgo savo pirmtako.

Kažkas tyliai pasibeldė į kabineto duris. Tarpduryje pasirodė sekretorės galva.

— Atsiprašau, ar jau pasirašėte dokumentus? Iki vakaro turėčiau pateikti administracijai informaciją metinei ataskaitai.

Julija giliai įkvėpė ir prie savęs prisitraukė krūvą popierių. Vis dar negalėjo priprasti, kad dabar ponia Brandt — jos, o ne Manfredo Holšteno sekretorė. Ar ir šitos moters darbo pradžia buvo tokia sunki? Ji žvilgtelėjo į Kerstinos Brandt veidą, kuriame švietė vien ramus draugiškumas.

— Galite tiesiog pasirašyti. Taip darome jau dvidešimt penkerius metus. Manfredas Holštenas taip pat nesirūpino kiekviena smulkmena.

Sekretorė nusišypsojo ir įžengė į kabinetą. Julijai nepėjus išsižioti, Kerstina Brandt padalino dokumentus į tris dalis.

— Štai čia biudžetas, skirtas eksploatacinėms medžiagoms. Ilgą laiką beveik niekas nesikeičia. Prisegiau ir praėjusių metų dokumentus. Penktam kabinetui užsakėme du naujus patanatominius stalus. Sutartis rasite čia. Ankstesnieji jau seniai nurašyti, todėl neturėtų kilti problemų. Po kelių dienų reikės perskaityti pranešimą klinikos valdybos nariams. Pateiksite pastarųjų metų ataskaitą: kaip sekėsi, kiek atlikta skrodimų, kaip keitėsi išlaidos ir panašiai. Toks susirinkimas vyksta kasmet. Pridėjau užpernykščių metų duomenis. Prašyčiau peržiūrėti.

Julijai sukosi galva. Nosį pasibalnojusi akiniais kauliniais rėmeliais, ji pasirašė ten, kur Kerstina bakstelėjo pirštu.

— Štai ir viskas, — linksmai ištarė darbuotoja ir mirktelėjo viršininkei. — Ką tik gavome naują bylą. Lenja Nielsen jau ruošiasi skrodimui.

Pagriebusi dokumentus, sekretorė greitais žingsniais nuskubėjo prie durų.

Švarc iškart pašoko ir nulėkė iš paskos. Slegiančiame kabinete daugiau neištvers nė sekundės. Norėjo nuveikti ką nors naudingo, tad pasuko autopsijų patalpos link.

— Jei jūsų reikės, nedelsdama skambinsiu! — už nugaros sušuko Kerstina Brandt, bet Julija jau negirdėjo.

Batai girgždėjo pilkomis koridoriaus grindimis. Vos pravėrusi pirmos salės duris, ji pajuto laisvę. Nepaisant slegiančio mirties bei dezinfekavimo priemonių kvapo. Pamačiusi savo suomę padėjėją Lenją, Švarc nejučiomis nusišypsojo.

— Ką turime? — paklausė ir, nelaukdama atsakymo, užsitempė gumines pirštines.

— Kaip tik ketinau skambinti, — atsiliepė Lenja su neįžymiu akcentu ir išsitiesė.

Priešais, ant patanatominio stalo, gulėjo moters lavonas.

— Tikriausiai jau viską žinai?

— Ne, kol kas neturiu pagrindinės informacijos, — atsiduso Julija. — Sėdėjimas Holšteno kabinete vargina, taigi, vos progai pasitaikius, pabėgau.

Asistentė įdėmiai nužvelgė kolegę.

— Aš taip pat negaliu pakęsti popierizmo, — prisipažino ji, rodydama į kelias paraudusias vietas ant viršutinės mirusiosios kūno dalies.

Plonos rausvos linijos driekėsi per krūtinę bei rankas.

— Ko gero, nelaimingas atsitikimas arba savižudybė vonioje. Vakar anksti ryte ją rado kaimynė. Panašu į elektros srovės iškrovą.

Švarc apžiūrėjo paraudimus, kurie galėjo atsirasti, vandenyje nukrėtus elektros srovei.

— Galbūt, — sumurmėjo.

Žvilgsnis nukrypo į jauną, maždaug dvidešimties metų moterį. Patinusi oda keliose vietose buvo patamsėjusi. Aki-vaizdu, kad mirusioji ilgai mirko vandenyje. Jos akys buvo užmerktos. Pro praviras lūpas bolavo tvarkingų dantų eilė. Atrodė, kad moteris paprasčiausiai miega.

— Ar ji buvo nuoga? — pasiteiravo Julija, apžiūrėdama trumpus šviesius plaukus.

— Taip. Kaip sakiau, ją rado vonioje.

Lenja nusimovė pirštines ir nuėjo prie stalo, ant kurio gulėjo policijos ataskaita.

— Dvidešimt dvejų metų Fabianė Lamerc. Laidojimo biuro darbuotoja. Tikėtina, vonioje pragulėjo visą naktį. Kaimynė turėjo buto raktą ir aptiko ją vakar ryte, kai vedė pasivaikščioti šunį. Kartais Fabianė traukdavo drauge. Paskambinus į duris, niekas neatidarė, tad kaimynė įėjo vidun ir rado ją vonioje negyvą. Išmanusis telefonas buvo prijungtas prie įkrovimo laido ir įkritęs į vandenį.

— Tikrai? — netikėdama tuo, ką girdi, paklausė Švarc. Nielsen gūžtelėjo pečiais ir padėjo ataskaitą ant stalo.

— Taip nutinka. Bet jau visi turėtų žinoti, kad prie laido prijungtas mobilusis vonioje gali būti toks pat pavojingas kaip plaukų džiovintuvas.

— Reikėtų pakviesti elektriką, kad patikrintų vonios elektros instaliaciją. Nenorėtume, jog dėl netvarkingos elektros ateityje šiame bute įvyktų dar vienas nelaimingas atsitikimas.

Julija tyrinėjo patinusią moters odą.

— Gal policija rado atsisveikinimo laišką?

— Nemanau. Bent jau ataskaitoje apie tai neparašyta. — Lenja trumpam nutilo ir jau ketino užsimauti gumines pirštines. — Manai, nusižudė?

Vadovė gūžtelėjo pečiais.

— Ne, bet daugeliu atvejų po savižudybės randamas atsisveikinimo raštelis. Jei bute tokio nebuvo, tikėtina, kad kaltas nelaimingas atsitikimas.

Švarc pakėlė nuo stalo dokumentus ir žvilgtelėjo į kelias įvykio vietas nuotraukas. Akivaizdu, vonios kambarys — aštuntojo dešimtmečio. Mažytės patalpos sienas dengė žalios plytelės, joje buvo ir vonia, ir dušas.

— Mobilusis telefonas veikiausiai gulėjo ant kriauklės

krašto ir nuslydo, — Julija suraukė kaktą ir pasuko nuotrauką. — Kita vertus, atstumas tarp vonios ir kriauklės nėra toks mažas. Ar neturėjo nukristi ant grindų?

Ji ištiesė atvaizdą asistentei. Ši prisimerkė.

— Galbūt vaizdas apgaulingas, — atsakė. — Patikrinau mirusiosios rankas, nepastebėjau jokių elektros srovės ženklų.

Švarc linktelėjo.

— Veikiausiai, kai mirė, rankoje telefono nelaikė. Priešingu atveju, matytume tą vietą, pro kurią elektros srovė pateko į kūną. Dažniausiai primena nudeginimą. Tačiau jei srovė iš mobiliojo pirmiausia nutekėjo į vandenį ir palietė didelį odos plotą, tokių žymių neliko. Elektros poveikį galima atpažinti tik iš rausvų dryželių.

Daktarė susimąščiusi prisimerkė.

— Atstumas tiesiog per didelis. Policija turėtų patikrinti dar sykį, — ištarė ir, padėjusi nuotrauką į šalį, priėjo prie lavono galvos. — Gal radai žaizdų? Galbūt tai nebuvo nelaimingas atsitikimas. Rausvos juostelės galėjo atsirasti ir po mirties. Tik tam, kad būtų panašu į elektros srovės nuotėkį.

Sruogomis skleisdama trumpus šviesius plaukus, Švarc apžiūrėjo mirusiosios galvos odą. Nieko neradusi viršugalvyje, pasuko galvą į šoną. Perbraukė pirštais per plaukus ir atsiduso. Jau ketino tikrinti kitą pusę, kai pasirodė melsva vieta. Ji sustingo.

— Kas čia?

Julija pasiėmė didinamąjį stiklą ir praskleidė plaukus į šalis.

— Lenja, pažvelk. Tatuiruotė. Ar gali nufotografuoti?

Padėjėja padarė nuotrauką. Švarc pagriebė skustuvą ir

pašalino plaukus. Pamažu išryškėjo užrašas. Asistentė dar kartą nustatė fotoaparatai ir užfiksavo nuskustą galvos odą.

— Rombas, — ištarė Julija. — Ir dar parašyta: *Žaidimas prasideda*. Ką tai turėtų reikšti?

Nielsen pasilenkė prie tatuiruotės.

— Manau, čia ne rombas, o grotazymė. Jei paieškotume socialiniuose tinkluose, gal ką nors rastume. — Ji žvilgtelėjo aukšty. — Juokinga. Tatuiruotė ant galvos odos, kur niekas nemato. Gal anksčiau mergina buvo nusiskutusi plikai?

Viršininkė gūžtelėjo pečiais.

— Nežinau. Tatuiruotė atrodo daryta nelabai seniai, — kalbėjo, įdėmiau apžiūrėdama tą odos vietą. — Vis dar aiškiai matomi tatuiravimo adatos dūriai, tačiau nėra tipiško sužeisto audinio patinimo. Manau, tatuiruotė padaryta po mirties. Be to, yra labai netvarkinga.

Julija parodė į užrašą, kuris keliose vietose atrodė kreivas.

— Įtariu, kad trukdė plaukai.

Lenja išsižiojusi žiūrėjo į vadovę.

— Po mirties? Vadinasi, tai gali būti žmogžudystė.

Švarc linktelėjo.

— Pirmiausia baikime skrodimą. Norėčiau būti visiškai tikra.

Ji pagriebė skalpelį ir pradėjo verti krūtinės ląstą.

— Gali paimti kraujo? Reikia žinoti, ar mirusioji vartojė alkoholį arba vaistus.

Lenja padarė, kaip liepta. Julija perskyrė šonkaulius. Akimirka pagalvojo apie senąją padėjėją Emanuelį, kuris negalėjo pakęsti traškančių kaulų garso. Nielsen, priešingai, nekreipė dėmesio į grėsmingą traškėjimą. Ji gimė Suomijoje, yra kilusi iš mažo miestelio. Jos dėdė buvo mėsininkas,

todėl mergaitė dar vaikystėje sužinojo apie mirtį. Kaip visada, prisiminus Emanuelį, Juliją apgaubė begalinis liūdesys. Jis pasirinko teismo medicinos eksperto profesiją vien iš idealistinių paskatų. Norėjo padėti, bet niekaip nesugebėjo susitaikyti su mirtimi. O dabar pats guli po žeme. Ar jam viskas gerai, kad ir kur jis būtų? Švarc atsiduso ir trumpam užsimerkė. Ak, kaip norėtų, kad jis vis dar būtų gyvas.

— Mėginius tuoj pat išsiųsiu į laboratoriją. Tikiuosi, rytoj gausime rezultatus, — prašneko Lenja, išsklaidydama niūrias kolegės mintis.

— Taip ir padaryk, — atsakė ši, atskirdama paskutinį šonkaulį.

Pagaliau atvėrusi krūtinės ląstą, galėjo apžiūrėti moters plaučius bei širdį. Organai atrodė visiškai sveiki, ko ir reikėjo tikėtis iš jauno žmogaus. Švarc monotoniškai dikta-vo išvadas į diktofoną. Tada, padedama talkininkės, išėmė abu organus ir apžiūrėjo velionės pilvo ertmę. Mirusiosios skrandyje iš tiesų buvo daug alkoholio. Julija nekantriai laukė kraujo tyrimo rezultatų. Iš pirmo žvilgsnio, auka turėjo būti labai girta. Abi su Lenja susikaupusios patikrino likusią pilvo ertmės dalį. Dabar jos buvo puikiai susižaidusi, sutarianti komanda. Švarc patiko dirbti su naująja padėjėja, kuri buvo atidi ir protinga. Per labai trumpą laiką jiedvi baigė skrodimą ir patraukė į Julijos kabinetą.

Laukiamajame sekretorė kruopščiai tarškino kompiuterio klaviatūra.

— Ar yra kokių nors naujienų? — paklausė vadovė ir su palengvėjimu apsidairė, kai Kerstina papurtė galvą.

Švarc pažvelgė į savo asistentę ir mostelėjo ranka kabineto pusėn. Ten naršyklės paieškos laukelyje įvedė #Žaidi-

mas_prasideda ir peržvelgė rezultatus. Tiesą pasakius, išniro septyni puslapiai su begale įrašų.

Lenja pasilenkė prie ekrano.

— Turėtume patikrinti tviterį, — pasiūlė.

Julija įjungė puslapį. Paskubomis skaitė ten pasirodžiusias eilutes. Tada, netarusi nė žodžio, pagriebė telefoną ir surinko Floriano numerį.

2

Florianas barbeno į jos rašomąjį stalą. Atskubėjo institutą vos per kelias akimirkas. Sėdėdamas Julijos darbo vietoje, įdėmiai žiūrėjo į kompiuterio ekraną.

— Taigi, apibendrinkime dar kartą. Jūs darote prielaidą, kad tai buvo žmogžudystė, nes neįmanoma paaiškinti, kaip mobilusis telefonas įkrito į vonią. Ir kad Fabianę Lamerc tikriausiai išstatuiravo po mirties. Maža to, užrašas ant jos galvos mistiškai siejasi su įrašu tvityryje.

Švarc energingai linktelėjo ir parodė į kompiuterį.

— Perskaityk!

— *Žaidimas prasideda. Jei iki saulėlydžio durys neatsidarys, tekės kraujo upė,* — pašnibždomis perskaitė jis ir nusuko akis nuo ekrano. — Nesu tikras, jog tai kažkaip siejasi su Fabianės Lamerc mirtimi. Manau...

— Skaityk toliau, — paprašė Julija, žiūrėdama į atletišką Floriano kūną.

Jo šviesūs plaukai puikiai derėjo prie jos valiūkiškos juodų plaukų šukuosenos. Iš tiesų, kartais jie buvo kaip ugnis ir ledas. Dėl dalykiško bendravimo kai kurie kolegos iš instituto Švarc vadino Ledo Karaliene. O Florianas, pasižymintis nepaprasta empatija, apie kitus žmones, taip pat ir nusikaltėlius, dažnai galvodavo pernelyg gerai.

— *Naktį neritmiškai mosuoja trys sparnai, kai kuriuos nušviečia šviesa.* — Florianas atsiduso. — Tiesą sakant, skamba visiškai beprotiškai.

— Gali būti, bet paskutinio įrašo laikas sutampa su Fabianės Lamerc mirties, — įsiterpė Lenja, kuri, įsmeigus akis į ekraną, stovėjo palinkusi už Floriano.

— *Elektros energija nedera su vandeniu. Taip mergaitė iškeliaus į amžinybę.* — Florianas pakėlė akis. — Teiginys labai miglotas. Darsyk patikrinsiu internete rastus tatuiruotės užrašo rezultatus.

Jis perbraukė pelės žymekliu per darbalaukį, paspaudė tviterio nuorodą ir sustojo prie vienos eilutės įrašo apačioje.

— Ką mes čia turime? Kažkaip to nepastebėjau.

— Tai nuroda. Atverk ją, — nurodė Švarc ir palinko į priekį.

Ji pasilenkė taip arti, kad galėjo užuosti Floriano kvėpalus. Galvoje nevalingai šmėstelėjo praėjusios nakties prisiminimai. Kaip dažnai pastaruoju metu ji miegodavo pas jį. Maloniai sudilgčiojo pilvo apačioje. Paskubomis šias mintis nustūmė šalin.

Florianas spustelėjo nuorodą, Julija laukė sulaikiusi kvapą.

— To negali būti, — išsprūdo Florianui. — Čia Fabianė Lamerc.

— Vonioje, — apstulbusi pridūrė Švarc.

Staiga kabinete stoji tylą. Visi trys žiūrėjo į jaunos moters vandenyje atvaizdą. Galva ilsėjosi ant guminės pagalvės, gulinčios ant vonios krašto. Akys užmerktos. Oda rausva, lūpos raudonos, priplūdusios kraujo. Julija tyrinėjo toliau. Mobiliojo telefono įkrovimo laidas gulėjo vandenyje šalia merginos krūtinės. Tą akimirką Fabianė Lamerc jau turėjo būti mirusi.

Nuo patirto šoko pirmasis atsigavo Florianas. Jis pakilo nuo kėdės.

— Gerai. Šį įrašą turėjo paskelbti žudikas. Tuoj pat iškviesiu IT specialistą. Galbūt greitai pavyks išsiaiškinti jo tapatybę.

Kol Julija su Lenja apstulbusios stebėjimo į nuotrauką, Florianas surinko telefono numerį.

— O ištaturavo prieš fotografuodamas ar vėliau? — paklausė Nielsen ir šiek tiek atsitraukė nuo kompiuterio.

Švarc atsisėdo prie stalo ir padidino atvaizdą, kad matytų tik velionės galvą.

— Taturuotė yra dešinėje galvos pusėje virš ausies, — sumurmėjo ji, dar labiau priartindama minėtą vietą. — Štai — parodė tamsiai mėlynos spalvos dėmę, šviečiančią pro šviesius moters plaukus. — Vadinasi, fotografuojant taturuotė jau buvo.

Julija susimąščiusi prikando apatinę lūpą ir pabandė prisiminti visą lavono vaizdą. Velionė išsitiesusi gulėjo vonioje. Jos galva, atsidūrusi tolimesniame gale, nebuvo lengvai pasiekiamą, nes vonia stovėjo nišoje. Šalia pritvirtinta kriauklė taip pat apsunkino priėjimą.

— Įdomu, kaip buvo padaryta taturuotė, — tarė Švarc ir pasilenkusi į priekį ištiesė ranką. — Per trumpa. Taip niekaip nebūtų pasiekęs. Įdomu, ar jis ištraukė kūną iš vonios? — Ekspertė papurtė galvą. — Tada ant merginos odos būtų likę pirštų spaudimo žymių.

— Gal ją tiesiog pasodino, o vėliau leido nuslysti atgal į vandenį, — spėliojo Nielsen.

Julija susimąstė. Staiga delnu pliaukštelėjo sau per kaktą.

— Kodėl iš karto nepagalvojau? Nusikaltėlis galėjo būti kairiarankis, — pašokusi ji pakėlė kairę ranką. — Štai kodėl ištaturavo dešinę galvos pusę, nors kita ir buvo arčiau vo-

nios krašto. Ar jau sulaukėme kokių nors teismo medicinos ekspertų išvadų? Jie turėjo ant vonios rasti pirštų atspaudų.

Lenja papurtė galvą.

— Nieko nežinau. Be to, policija iki šiol manė, kad tai arba nelaimingas atsitikimas, arba savižudybė. Teismo medicinos ekspertai, tikėtina, net neužsuko į butą.

Ji nutilo, nes Florianas, baigęs kalbėti telefonu, grįžo prie rašomojo stalo.

— Kriminalistai jau vyksta ten, — pranešė jis. — Mūsų IT specialistas bando nustatyti IP adresą, iš kurio įkeltas tvieterio įrašas bei nuotrauka. — Vyras pasilenkė prie ekrano. — Dabar bent jau žinome, kad Fabianė Lamerc greičiausiai buvo nužudyta. Ar skrodimas atskleidė ką nors svarbaus?

— Ne. Jokių smurto ar seksualinės prievartos žymių. Fabianė Lamerc buvo visiškai sveika jauna moteris, mirusi nuo elektros srovės iškrovos. Tatuiruotę, bent jau sprendžiant iš jos vietos, galėjo padaryti kairiarankis. Prieš pat mirtį mergina vartojo daug alkoholio. Vis dėlto kraujo ir audinių mėginių laboratorinių tyrimų rezultatų sulauksime tik rytoj, — atsakė Julija ir pažvelgė į Florianą. — Norėčiau dar sykį žvilgtelėti į tvieterio įrašą. Privalome išsiaiškinti, ką reiškia ši žinutė.

3

— Kaip man skauda, — Elfridė dejuodama užsimerkė.

Mišelė žiūrėjo į įdubusį pilką veidą, kuriame matėsi artėjanti mirtis. Ligoninėje, kai pacientui nelikdavo vilties, sakydavo: „Jau pakeliui.“ Nors susidurti su mirtimi tekdavo kasdien, tų žodžių stengėsi netarti niekas. Nei slaugytojos, nei gydytojai. Jie kalbėdavo apie išsivadavimą, dangų arba kelionę. Kuo dažniau neišvengiamybė būdavo įpakuojiama į apgaulingai gražius žodžius, tuo mažiau bloga Mišelei atrodė mirtis. Anksčiau ji mirtį įsivaizdavo kaip aukštą liekną vyrą. Ilkais plonais pirštais, apsigaubusį varno juodumo apsiaustu, po kuriuo išsivesdavo velionių sielas į dangų arba į pragarą. Tačiau pradėjus dirbti slaugytoja šis įvaizdis visiškai pasikeitė. Guodė tik mintis, kad galbūt netrukus pacientams palengvės.

Ji įsivaizdavo vėžiu sergančią ligonę, šią akimirką gulinčią palatos lovoje, sėdinčią ant minkštučio debesėlio. Besišypsančią, išsivadavusią nuo skausmų. Mintyse matė, kaip moteris atrodė būdama sveika. Veidas su vos pastebimomis raukšlėmis, patyrusios, protingos akys. Tiesa, tai įsivaizduoti sunku. Ant baltos paklodės kenčiantis kūnas neturėjo nieko bendro nei su jos fantazijomis, nei su nuotrauka ant naktinio stalelio. Mišelė susikūrė būtent tokią tikrovę, kad galėtų išverti visas baisias kančias. Jai ypač patiko Elfridė. Kai ši jausdavosi geriau, jos dažnai pasikalbėdavo. Apie Dievą ir pasaulį. Slaugytoja mėgo tiesmuką aštuoniasdešim-

tmetės, kurios protas priminė daug jaunesnės moters, humora. Ji nurijo seiles. Norėjo, kad Elfridė visiškai pasveiktų, bet atrodė, jog visos viltys išblėso. Tyrimų rezultatai buvo labai blogi. Mišelė liūdnai papurtė galvą ir į lašelinę įlašino stiprių vaistų nuo skausmo.

— Po akimirkos skausmas liausis, — sušnabždėjo, su šypsena žvelgdama į senolę.

Taip šypsotis išmoko žiūrėdama į atvaizdą veidrodyje. Mišelė turėjo atrodyti pasitikinti savimi ir įtikinti tuo, ką kalba bei daro. Pacientams nevalia įžvelgti tikrųjų jos minčių. Net Elfridei. Kad nepasijustų nelaimingi. Kas gi norėtų, kad jų gailėtųsi, kai mirtis beldžiasi į duris? Niekas — visiškai niekas — nežino, ką tiksliai reiškia mirtis. Gal iš tiesų tai kažkas tokio nuostabaus, gražaus, jog nė vieno žmogaus siela iš ten nesugrižo. Galbūt rojus egzistuoja, ir niekas niekada jo nepaliktų savo noru.

— Netrukus man palengvės. Nesijaudinkit dėl manęs, vaikelai, — išvargusi šyptelėjo Elfridė.

Mišelė šiek tiek susigėdo. Turėjo suprasti, kad šitos pacientės nepavyks apgauti. Ji pati bijojo mirties labiau nei senutė. Nors ir buvo išblyškusi, ligonė atrodė užtikrinta. Slaugytoja dažnai matydavo, kaip žmonės ant mirties slenksčio susitaikydavo su savimi.

— Norėčiau padaryti šį tą daugiau, ne tik duoti vaistų nuo skausmo, — atsakė ji ir liūdnai nusišypojo.

Bijojo, kad Elfridė ilgai neišlaikys. Prie pat lovos pajuto ledinį šaltį, tarsi čia stovėtų mirtis ir lauktų. Mišelė skubiai nusisuko.

— Netrukus sugrįšiu, — pažadėjo ir išskubėjo iš palatos.

Koridoriuje giliai įkvėpė. Kas jai šiandien atsitiko? Kodėl šios pacientės likimas taip virpina širdį? Moteris švelniai pasiglostė pilvą. Ten gyveno jos nedidelė paslaptis. Nusišypsėjusi prisiekė visada būianti šalia mažosios būtybės. Tada nuėjo pas kitą pacientą.

4

— *Jei iki saulėlydžio durys neatsidarys, tekės kraujo upė. Naktį neritmiškai mosuoja trys sparnai, kai kuriuos nušviečia šviesa,* — perskaitė Julija ir, stipriai pasitrynusi smilkinius, pasitaisė akinius. — Galiu skaityti tūkstantį kartų, bet vis tiek nieko nesuprantu.

Lenja pasistatė kėdę šalia ir atsisėdo, o Florianas suko ratus priešais rašomąjį stalą. Kas kelias minutes jis neramiai tikrino žinutes mobiliajame telefone. IT specialistai jau turėjo paskambinti.

— Šiaip ar taip, kraujo upė reiškia, kad kažkas mirs.

Nielsen balsas drebėjo. Nors šį sakinį jie skaitė kelis sykius, Julijai kaskart pašiurpdavo oda. Ji įdėmiai žiūrėjo į tekstą.

— Turime nedaug laiko.

— Prakeikimas, — sumurmėjo Florianas ir trenkė kumščiu į stalą. — To negali būti. Net jei teks išjudinti dangų ir pragarą, privalome sustabdyti šitą nesveiką beprotį.

Jis atsisėdo ir ant popieriaus užrašė kelis neaiškius ženklus.

— Turime išsiaiškinti teksto prasmę. Po velnių. Nesuprantu nė žodžio.

Švarc giliai įkvėpė ir sutelkė visą dėmesį į žinutę.

— Sakinio pradžioje nurodomas laikas: iki saulėlydžio. Kada? Šiandien, rytoj ar kitą savaitę...

Tylėdama ji dar kartą perskaitė tekstą. Ką reiškia tie sparnai?

— Gal kalbama apie lėktuvą? Jis su sparnais. Gali būti, kad kita auka bus rasta naktį lėktuve.

Florianas buvo tarytum suakmenėjęs.

— Štai kodėl sparnai juda netolygiai. Lėktuvas pradeda suktis ir nukrenta ant žemės. Julija, gal tu ir teisi. Bet lėktuvas turi tik du sparnus. Čia galėtų būti sraigtasparnis.

— Arba fortepijonas, paukštis ar... — įsiterpė Lenja, tačiau, pastebėjusi Julijos žvilgsnį, nutilo. — Atsiprašau, bet ši informacija pernelyg mįslinga. Už jos gali slypėti bet kas. Mes švaistome laiką, — sumurmėjo.

Julija susimąstė. Negalima atmesti prielaidos, kad nusikaltėlis arba nusikaltėlė šiuo tekstu vedžioja juos už nosies. O jei tai rimta užuomina? Mįslė, kurios atsakymas galėtų išgelbėti gyvybę?

— Manau, būtų neblogai apžiūrėti netoliese esančias sraigtasparnių aikšteles. Visgi pirmiausia reikėtų apieškoti aukos butą. Galime daryti prielaidą, jog nusikaltėlis ten lankėsi. Bute didžiausia tikimybė rasti svarbių įkalčių.

Florianas linktelėjo.

— Tiesa. Be to, pakviesiu mūsų kriptografijos specialistą. Gal jam kils genialių minčių.

Jis pakėlė aukštyn automobilio raktelius ir žvilgtelėjo į Lenją.

— Ar vyksite kartu?

Asistentė papurtė galvą.

— Turiu atlikti dar vieną skrodimą, — tarė ir atsistojė. — Pažadėjau padėti daktarui Noimanui. Tikriausiai manęs jau laukia.

Švarc akimis palydėjo kolegę pro duris. Tada paskutinį sykį dirstelėjo į mįslingus sakinius ir atsiduso.

— Niekaip neperkandu žodžių prasmės. Geriau jau ke-
liaukime.

Maždaug po pusvalandžio jie pasiekė Fabianės Lamerc
butą. Kriminalistai jau plušo. Policijos pareigūnai baltais ap-
sauginiais kostiumais vaikščiojo aplink arba šepetėliais valė
įvairias sienų bei baldų vietas, dairydami pirštų atspaudų.
Kartkartėmis blykstelėdavo fotoaparatas, kruopščiai fiksuo-
jantis kiekvieną radinį.

— Ar jau pasistūmėjote į priekį? — paklausė Florianas
kriminalistų vadovės Anos Šubert, kuri apžiūrinėjo vonią.

— Ant buto durų aptikome įsilaužimo žymių, o vonioje
radome tris skirtingų asmenų pirštų atspaudus. Vienas ko-
lega kaip tik tikrina duomenų bazę. Jei pasiseks, atkapstysi-
me atitikmenis.

Ana atsistojo ir pasisveikino su Julija vos pastebimai
linktelėdama galvą.

— Kodėl nei kaimynė, nei policija nepastebėjo įsilau-
žimo žymių?

Florianas nuėjo į koridorių ir pažvelgė į buto duris.

— Tėra keli neryškūs įbrėžimai. Nusikaltėlis turėjo
įrankių, tad paprasta spyna nebuvo didelė kliūtis, — paaiš-
kino Šubert, toliau apžiūrinėdama vonią.

— Ar radote pėdsakų ant mobiliojo telefono? — smal-
siai pasiteiravo Švarc, tyrinėdama atstumą tarp kriauklės ir
vonios.

Tarpas gana didelis. Jei mobilusis būtų nuslydęs nuo
kriauklės krašto, būtų trenkęsis į grindis.

Kriminalistų vadovė papurtė galvą.

— Deja, vanduo viską nuplovė. Telefono net neįmano-
ma įjungti. IT specialistas bando atkurti ir išsaugoti nuotrau-
kas bei kontaktus, bet daug vilčių neteikia.

— Julija, malonu jus matyti, — plačiai šypsodamasis Floriano kolega Martinas Zathofas ištiesė didžiulę ranką. — Tiesą sakant, turime daug darbo. Lavonas vonioje nebuvo įrašytas į mūsų dienotvarkę.

Jis stipriai patapšnojo porininkui per petį ir nusuko akis.

— Vis dėlto niekada neprašysiu, kad mūsų viršininkas būtų, su kuria dirbate jūs, perduotų kitai komandai. Florianas manęs nekęstų.

Pareigūnas žaismingai atsiduso ir mostelėjo ranka į kriauklę.

— Ten apačioje yra didelė tamsiai mėlyna dėmė. Gali būti dažai iš tatuiravimo aparato.

— Tiesa.

Šubert atsistojo ir dejuodama susiėmė rankomis strėnas.

— Senstu. Rašalas taip pat jau laboratorijoje. Net neabejoju, kad ten ta pati spalva, kuria padaryta tatuiruotė. Aparatas gulėjo ant kriauklės krašto. Pagal neryškius kontūrus galima spėti, jog dažai nutekėjo ir lašėjo ant grindų. Gaila, ne toje vietoje. Kitu atveju būtų ištepę batų padus. Ant rozetės virš kriauklės aptikome ne Fabianės Lamerc piršto atspaudą. Tikiuosi, pavyks jį identifikuoti.

— Na, vis šis tas, — Florianas patrynė delnus vieną į kitą. — Toliau tirsime aukos aplinką. Galbūt rasime liudininkų.

— O kur jos drabužiai? — toliau kamantinėjo Julija, mėgindama atkurti įvykių eigą.

Patalpoje nesimatė jokių rūbų. Ant kablo prie durų kabėjo tik rankšluostis.

— Geras klausimas, — atsakė Martinas Zathofas, pirš-

tais sukiodamas vešlius ūsus. — Prašome štai ten. Fabianė Lamerc tikriausiai nusirengė miegamajame. Jame radome dėvėtų drabužių.

— Ji rūbus nusivilko savo noru? — pasitikslino Švarc ir nusekė koridoriumi paskui Zathofą.

— Tiksliai pasakyti negalime. Miegamajame neradome jokių grumtynių pėdsakų.

Martinus praleido Juliją su Florianu į kambarį pirma savęs. Miegamasis buvo jaukus. Dešinėje, priešais platų langą, stovėjo spinta su veidrodžiu. Šalia didelės dvigulės lovos patalpos viduryje Švarc išvydo kėdę, ant kurios gulėjo džinsai ir megztinis. Tvarkingai sulankstyti drabužiai. Jos žvilgsnis toliau klaidžiojo po kambarį, kuriame nieko keisto nesimatė. Antklodė tvarkinga, pagalvė išpurenta. Tarsi niekas nebūtų lietus. Julija apžiūrėjo daiktus ant kėdės.

— Nėra apatinių, — ištarė ir atsisuko į Martiną. — Ant kūno neaptikome seksualinės prievartos požymių, tačiau trūksta liemenėlės bei kelnaičių. Ar kur nors stovi skalbinių krepšys?

— Nepastebėjau, — atsakė Zathofas. — Apie apatinius net nepagalvojau.

— Ar bute yra Fabianės Lamerc ir jos šeimos ar, galbūt, draugo nuotraukų? — paklausė Florianas. — Juk ji turėjo patogią dvivietę lovą.

— Svetainėje ant sienos kabo fotografijos. Nepanašu, kad būtų su kuo nors susitikinėjusi, — partneris suraukė nosį. — Nenuostabu. Juk dirbo laidojimo namuose. Tai vyrus ne itin vilioja.

Jis neatitraukė akių nuo Julijos, o jo veido spalva staiga tapo tamsiai raudona.

— Atsiprašau. Leptelėjau nesąmonę. Na, Florianas, regis, neprieštarauja, jog esate teismo medicinos ekspertė, — paskutinius žodžius sumurmėjo taip, kad Julija vos įstengė suprasti.

— Viskas gerai. Kur skalbimo mašina?

Zathofas vėl nervingai pasukiojo ūsus.

— Virtuvėje, — trumpai atsakė, vengdamas pažvelgti į Švarc.

Mažytė virtuvė buvo siaura, be to, kaip ir miegamasis, itin tvarkinga. Šalia skalbimo mašinos prie sienos Julija rado skalbinių krepšį ir smalsiai žvilgtelėjo vidun. Tuščias. Vadinasi, apatinių drabužių niekur nėra. Sugrįžusi į kambarį, patikrino spintą. Skalbiniai buvo tobulai sulankstyti ir sudėti į skyrius. Nieko, kas verstų manyti, jog Fabianė Lamerc nešvarius rūbus būtų laikiusi drauge su švariais.

— Manau, nusikaltėlis pasiėmė jos apatinius, — nusprendė Švarc ir nuėjo pas Florianą į svetainę, kur šis apžiūrino ant sienos kabančias fotografijas.

— Spėju, kad šitoje atostogų nuotraukoje — jos brolis su mama. Nei tėvo, nei galimo draugo nematyti, — prabilo jis ir žvilgtelėjo į Juliją. — Manau, apatiniai drabužiai yra savotiškas nusikaltėlio trofėjus. Pagal įsilaužimo požymius galima teigti, jog auka žudiko nepažinojo. Be abejo, galėjo būti keli įsibrovėliai. Kol kas nevalia atmesti nieko. Šiuo metu stinga aiškaus vaizdo ar motyvo. Ypač jei tai — tik pradžia. Žinutė tviteryje man tikrai kelia nerimą.

Švarc tylėdama stebėjosi į jaunos moters nuotraukas. Tada pažvelgė į rašomąjį stalą. Akivaizdu, ir laisvalaikiu Fabianė Lamerc domėjosi mirtimi. Ant stalo gulėjo knyga apie balzamavimo techniką bei keli rašteliai. Rašysena

aiški, lygi, be jokių užraitymų. Julijos nuomone, derėjo prie tvarkingo buto.

— Reikėtų apklausti kaimynę, — pasiūlė Florianas ir nusisuko nuo fotografo, kuris kaip tik tuo metu žengė prie sienos su atvaizdais.

— Tai eime, — sumurmėjo Martinas Zathofas ir nusekė paskui bendradarbį į laiptinę.

Švarc susimąščiusi žingsniavo vyrams iš paskos. Kodėl nusikaltėlis susirinko jaunos moters apatinius drabužius, bet jos neišprievartavo? Juk kelnaičių ir liemenėlės vagystė aiškiai liudija seksualinį nusikaltimo motyvą. Vis dėlto skrodimo rezultatai vienareikšmiai. Prieš mirtį auka nesitykiavo. Nei savo noru, nei prievarta. Florianas paskambino į kaimynės duris, ir po sekundės šios atsivėrė. Veikiausiai moteris stebėjo policininkus pro durų akutę.

— Ponia Vinkler, esu Florianas Kesleris. Mes iš Kelno kriminalinės policijos. Gal galime trumpam užėiti ir pateikti jums porą klausimų? Čia mano kolega Martinas Zathofas bei Julija Švarc iš Teismo medicinos instituto.

— Užeikite. Kokia baisi drama. Vargšė mergaitė. Ji buvo tokia darbšti ir tokia rami. Labai miela kaimynė. Niekada nesipykome.

Ponia Vinkler nužingsniavo siauru koridoriumi ir prispaudė prie sienos priešais svetainės duris, kad svečiai galėtų prisisprausti pro ją. Florianui sunku nebuvo, o Zathofas gavo įtraukti pilvą.

— Ačiū, — tyliai padėkojo Julija ir pro septyniasdešimtmetę nusekė paskui Martiną.

Svetainėje tvyrojo užsistovėjusio oro kvapas ir vėsa. Tikriausiai ponja Vinkler laikė prisukusi šildymą, nes no-

rėjo sumažinti mokestį už dujas. Ant sofos gulintis trumpaplaukis taksas pamatęs atvykėlius piktai suurzgė.

— Čarli, žemyn. Turime svečių.

Šuo nelaukė nė sekundės. Nušokęs nuo sofos, pasislėpė po stalu.

— Gal ponai norėtų atsigerti? Vandens ar kavos?

— Nebūtina, ačiū, — atsakė Zathofas, ir visi trys susispaudė ant sofos. — Gal galėtumėte dar syki papasakoti, kaip radote Fabianę Lamerc?

— Žinoma.

Ponia Vinkler atsisėdo į odinį fotelį.

— Ji norėjo su Čarliu eiti pasivaikščioti. Taip susitarėme vakare. Mano Čarlis ne jauniklis, todėl rytais negali ilgai laukti. Taigi, kelis kartus paskambinau į duris, bet ponia Lamerc neatidarė. Žengiau vidun. Pašaukiau, bet niekas neatsakė. Tada ją radau vonioje. Siaubingas vaizdas, — ponia Vinkler rankomis užsidengė akis. — Bemat supratau, kad mirusi. Lavonas gulėjo vandenyje. Ponia Lamerc atrodė kaip skenduolė — patinusi ir išblyškusi.

— Gal tą naktį ką nors pastebėjote? — paklausė Florianas, išsitraukdamas užrašų knygelę.

— Visiškai nieko. Žinote, girdžiu net menkiausius šnaresius. Jei pirmame aukšte kas nors trinkteli durimis, išgirs tu arba aš, arba Čarlis. Bet naktį buvo ramu.

— Gal žinote, ar Fabianė Lamerc turėjo nuolatinį partnerį?

— Neturėjo nieko. Tikrai žinau. Nuo to laiko, kai apsigyveno name, pas ją neužsuko joks jaunuolis.

Ponia Vinkler nutilo ir pliaukštelėjo sau per šlaunį. Taksas smalsiai pakėlė galvą.

— Ne, palaukite. Netiesa. Kelis kartus ją aplankė tas vyras iš laidojimo biuro. Manau, jos viršininkas. Labai mielas ponas. Ir, žinoma, retsykais užbėgdavo draugės. Dvi žavingos damos. Pažįstamos dar iš mokyklos laikų.

Kesleris paprašė ponios Vinkler užrašyti visų minėtų žmonių pavardes. Kol moteris rašė, jis kamantinėjo toliau:

— Ar pastaruoju metu į akis krito kas nors neįprasto? Pavyzdžiui, gal Fabianė Lamerc atrodė prislėgta ar išsigandusi?

— Ne. Kaip visada, ji buvo labai draugiška. Netgi ėmė daugiau bendrauti su manimi, nuobodžia senute. Mano Čarlis dėl jos ėjo iš proto. Ji buvo geros širdies. Priešingai nei vaikinai, gyvenantis virš mūsų. Tikras niekšelis. Visada pamiršta uždaryti namo duris. Bet, manau, taip elgiasi tyčia, nes aš jį paskundžiau.

Ponia Vinkler pakėlė smilių į viršų ir piktai pažvelgė į svečius.

— Anksčiau jis taip stipriai trankydavo durimis, kad vos visas tinkas nenulakstė nuo sienų. Negalėjau leisti, jog tai ilgiau tęstųsi. Jis nuolat atsiveda į svečius girtų draugų. Kartą vienas iš jų užsipuolė ponią Lamerc. Tačiau tai vyko seniai.

— Kada? Gal žinote jo pavardę?

Florianas išsitiesė ir įdėmiai pažvelgė į ponią Vinkler. Ši tik stipriai papurtė galvą.

— Tai ne jis. Būčiau girdėjusi. Jo vardas Jakobas Mejeris. Mokosi už kampo, mūrininkų įmonėje. Neišauklėtas vaikinai. Bet galiu pasakyti, kas nužudė tą vargšę mergytę. — Ji trumpam nutilo ir akimis apžvelgė kambarį. — Kai anądien vedžiojau Čarlį — gal prieš savaitę ar dvi, — kai ką

pastebėjau. Jis slėpėsi už medžio priešais namą, tačiau vis tiek jį mačiau. Tegul negalvoja, kad gali apgauti tokią seną moterį kaip aš. Praėjau pro jį, tarsi nebūčiau atkreipusi dėmesio. Jis įsmuko į namą. Veikiausiai turėjo raktą. Po dviejų dienų — vėl tie patys žaidimai. Pasislėpęs laukė, kol Fabianė baigs darbą. Po sunkios dienos vargšė buvo visiškai išsekusi. Nenuostabu. Kodėl jauna, graži mergina taip elgėsi? Visą dieną apsupta mirusių žmonių, — kaimynė su pasibjaurėjimu papurtė galvą. — Kaip visada, vos jai sugrįžus namo, jis nedelsdamas nusekė iš paskos. Nors jam draudžiama prie jos artintis. Tas vyras negerbia įstatymų ir tvarkos. Tiesiog daro, ką nori. Vargšė mergaitė. Šiaip ar taip, girdėjau, kaip jie ginčijosi. Jis baubė ant viso namo. Tai vyko lygiai prieš savaitę, o dabar ji negyva.

Įsivyravo slegianti tylą. Pirmoji prabilo Julija.

— Kas tas vyras? — paklausė ji.

Išgirdus atsakymą, ėmė stingti kraujas.